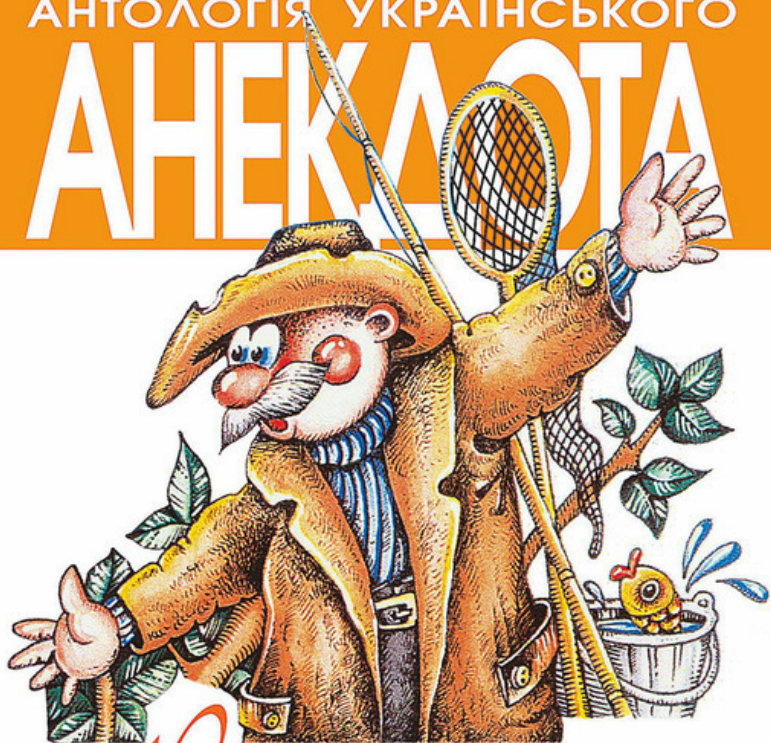


АНТОЛОГІЯ УКРАЇНСЬКОГО

АНЕКАДОТА



Лі пусу, ні пуску!

Олексій Кононенко
Ні пуху ні луски! Анекдоти
про мисливців і рибалок
Серія «Антологія українського
анекдота «Українська веселка»»

предоставлено правообладателем

http://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=8653247

«Ні пуху ні луски! Анекдоти про мисливців і рибалок». Серія «Антологія українського анекдота «Українська веселка»: Видавництво «Криниця»,

Видавництво «Фоліо»; Київ, Харків; 2013

ISBN 978-966-2434-08-8, 978-966-2434-10-1

Анотація

«Автор цих анекдотів – народ» – не втомлюється повторювати Олексій Кононенко у своїй семибарвній-семиструнній серії із 7 книг «Антологія українського анекдота «Українська веселка». Він не один рік збирав, упорядковував і супроводжував авторськими текстами ці збірники і веселих, і сатиричних історій та примовок.

Український народний гумор має віковичне коріння, на якому виростає та рясно родить і сучасний сміхограй. Тут є і так звані «мандрівні» сюжети, і дружні «позички» з гумору інших народів,

є посилання на конкретних співтворців деяких гуморинок і тематичні варіанти анекдотів.

Книги цієї серії мають яскраві своєрідні теми, і кожна із них адресовано широкому колу читачів.

Смійтеся на здоров'я!

Содержание

Слово до читачів	6
Ні пуху ні луски!	8
День перший	16
День другий	68
Кінець ознакомительного фрагмента.	75

**Український
народний гумор
Ні пуху ні луски!
Анекдоти про
мисливців і рибалок**



**Не довіряй рушницю дружині
та тещі. А вудку... теж!**

Слово до читачів



Мисливці та рибалки.

Замріяні душі, залюблені у Природу серця.

Скільки лісів, степів, боліт ними сходжено, скільки відкрито заповідних озерець, заплав, ставочків.

А скільки було придумано і переказано цікавих, майже фантастичних історій біля вечірніх та нічних багать.

Які тільки смачнючі страви були сотворені руками мисливців та рибалок.

Скількох, вражених у самісіньке серце життєвськими негараздами, рятували Матінка Природа, повертали до життя мисливський гурт чи рибальська компанія.

Рибалки та мисливці.

Каста.

Феномен.

Не досліджений.

Може, навіть, не досліджуваний.

А може, і не треба досліджувати?

З давніх давен людина ходила на лови, на полювання,

діставала з води рибу.

Тим харчувалася, з того одягалася.

Вже у пізніші часи полювання та риболовля стали захопленням, відпочинком-задоволенням.

Захоплюйтеся!

Відпочивайте!

Задовольняйтеся!

Хай усмішка тішить ваші уста!

Удачі Вам!

Здоров'я!

Довгого віку!

Добрих приятелів!

Веселих днів!

Добре, що склалося. Тобто, добре, що сталося. Як планувалося. Як хотілося-гадалося. Книга зібрана, підготовлена до друку, намальована, змакетована, видана. Читай, читачу!

Дякуємо всім, хто допомагав у роботі над цією книгою, підносив набойі, годував, поїв, просто був поруч: нашим рідним, приятелям, друзям-киянам-житомирянам-прикарпатцям-кіровоградцям!

Олексій Кононенко

Ні пуху ні луски!

(Суперечка на заклад)

Це ж як добре! Випало таке гарне літо, і я зміг вирватися до матусі майже на два тижні! Скільки роботи перероблю! А ще – утіха із утіх – риболовля! Ранесенько (увечері не вдасться, роботи дійсно багато), отож, ранесенько з вудочками в очереті... Карасики срібні, спритні... Поплавочок – хить і зліг... Або – тьоп, тьоп, тьоп – під очерет... А коропчуки! Підсік, а він же поповодить! Такий бува, що й на кіло. Невеликий, кажете? То для вас невеликий. А мені – більшого й не треба. Хоч... Як там, у знаного усіма рибалками Остапа Вишні:

«...Ви коли-небудь переживали такий момент, коли вам на гачок клюнув короп? Переживали? Коли не переживали, обов'язково переживіть, а коли переживали, вам закортить цей момент пережити ще.

...В руках у вас вудочка. Ліска у вас кріпка, гачок у вас сталевий, загартований, міцний. На гачку – картопля, зварена якраз так, як любить короп: не м'яка й не тверда, а саме раз. Ви дивитесь на поплавок так, як навіть, коли були женихом, не дивилися в голубі великі-великі очі своєї коханої... З такою увагою, з таким бажанням, з таким чеканням. Граptom поплавок – сіп! А у вас серце – штрик! Ще раз

– сін! Ще раз – штрик! І ось поплавок почав їхати-їхати-їхати, у вас із-під серця щось холодне покотилося-покотилося-покотилося кудись униз. І ви відчуваєте, що оте холодне вдарило вам у п'яти і вашим п'ятам холодно. Ви за вудку – р-р-раз! – підсікли! І відчуваєте, що в руках у вас щось тріпоче! І бачите, що ліска ваша натяглася, як струна, а вудлище – дугою й тремтить! Єсть! Він – короп! Ви ведете його до берега... Вудлище з ліскою – ходить по воді сюди, ходить воно і туди... Ось короп уже біля берега. Ось виткнулася його голова, ось уже видно його спину. Він рветься, вигинається, б'є хвостом, скручується бубликом, виривається... Але ви його не попускаєте, ведете... Ще крок – і він на березі... Серце у вас колотиться, дихаєте ви глибоко й прискорено. Ви вже бачите цього коропа або фаршированим, або маринованим, або просто смаженим, а з голови – юшку... Раптом – р-р-раз! лясь! – ви – смик! – гачок порожній, а короп, на мить отетерілий, ще стоїть перед вами... Які хвилини!...

Взагалі коропа в даному разі у вас нема: зірвався...

...Так... скажіть, прошу вас: варт чи не варт вудити коропа, переживаючи такі хвилюючі моменти?

Ми вже не говоримо про переживання, коли короп не зірвався, а його привезено додому, замариновано, чи зафаршировано, чи просто засмажено!

І ви закусюєте та й розповідаєте:

– От як ухопило! От як потягло! Та я не з тих, щоб упустити...

Ну, закусяйте собі на здоров'я!»



Це оповідання великого майстра слова так і називається «Короп». Колись майже напам'ять знав...

І що б ви думали?! Першого ж вечора моєї такої жада-ної відпустки, коли я підлампичував свої старенькі бамбукові вудочки, до двору причимчикував кум Григорій! Давній товариш, однокласник, чи не єдиний з того далекого часу дитинства і юності.

– Добре діло карасі: не поїси, так продаси! – крізь дим сигарети пробасив Григорій.

– Привіт, куме! Рибак рибака бачить здалека: хоч воно й не риба, а хвіст видно!

Потиснули один одному руки, кум підсунув ногою стілець, присів поруч.

– Це тобі: що у воді – то риба, а мені: що в пір'ях та в шерсті – то м'ясо.

Кум Григорій був запеклим мисливцем, на рибалок дивився хоч і по-дружньому, але зверхньо, і на риболовлю ходив тільки горілки випити та в карти пограти. Кожного разу в нас із цього приводу виникали веселі суперечки, я боронив команду рибалок, а кум вступався за касту мисливців.

*– Е-е-е, Григорію, **Сам Бог з рибалок Апостоли вчинив.***

*– Ага... **Вудка мокне, а рибалка сохне!** Інше діло полювання – **чоловік стріляє, а Сам архангел Михаїл кулі носить!***

*– Так, так, куме... Тільки чув я частенько від мисливців після полювання – хотілося лося, та не **вдалося!***

– Годі вже вам! – вступила у двір моя матуся з відром парного молока. – Доброго вечора, Гришио. Ходімо вечеряти.

– Та ми тут, у дворі, і повечеряємо, мамо!

– Надовго вирвався? – запитав Григорій.

– Зо два тижні маю. Бо давно вже не був...

*– Отож:... **Багато було випито не нами!...** Картопля, огірки, помідори, цибулька, смажена риба, пляшка домашньої горілки.*

– Смачного! – усміхнулась матуся. – Та не сидить до ранку! Ще матимете час погомоніти...

*– Ну, що, – кум Григорій підняв чарку, – за **красу наших лісів і боліт!** – виголосив свій незмінний перший тост...*

Тепла літня ніч непомітно проковтнула вечір і всілася, ні – вляглася затишно по всіх закуточках. Місячно, зоряно,

тихо. Добре. Поговорили з кумом про його сільські та про мої міські новини, про вибори:

– Вибори – це немов полювання: є загоничі, є закуска – лише із звіриною щораз гірше, – Григорій умів усе зіставити зі своєю улюбленою забавкою.

Про політику:

– Риба гниє з голови, а чистять з хвоста...

Про жінок:

– Або риба клює, або дівка дає.

– Отож, – кажу я кумові, наливаючи, задираючи дно пляшки у нічне небо, – давай вип'ємо за чоловіків! Без них жінки, як риба без води! Звичайно, жінка може прожити без чоловіка хоч усе життя! Але я про свіжу рибу!

Випили. Хекнули.

– Із пляшки багато не наллєш... – задумливо проказав Григорій і дістав з кишені чвертку. – Якщо кинути пити, відразу хочеться їсти... – виправдав свої дії.

– Може годі, куме... – несміло вступив я. – Випити пляшку горілки не штука, важко утримати її в собі...

– Кожен чоловік має право на свій похмурий ранок... – перекрив тему Григорій. Випорпав з тарілки гарненького карасика... – Усі знають, що карась любить, щоб його смажили в сметані. Чи хто-небудь коли-небудь чув, що думає з цього приводу сам карась? – Дістав шмат хліба. – Рибка без хліба бридка... Слу-

хай-но, я тобі мисливську байку розкажу.

Приїхали з міста мисливці на полювання. Місцевий дід повів їх. Ідуть, а їм так смердить.

– Діду, – каже один, – що це так смердить?

– Сідайте, покуримо, розкажу... Жила колись у цих краях одна сім'я. Батько був видний мисливець. Якось раз на полюванні бачить він – біжить олень, а копита – срібні. Прицілився, вистрілив... Не вцілив! А олень підбіг, ударив його копитом в лоба – той на місці помер! Пішла тоді його дружина відомстити за чоловіка. Вийшла на оленя, але й вистрілити не встигла. Убив і її копитом олень. Залишилися син і доня, сироти. Син довго ходив за оленем по сліду. Вистежив. Але олень перестрибнув через хлопця, ударив його в леті копитом і вбив. Поклялася доня, що відомстить. Рік жила в лісі. Здичавіла. Усі місця виходила, де олень бував. Зачаїлася в засідці. Підпустила близько. Вистрілила і поцілила оленю із срібними копитами в око. Упав звір. Підійшла дівчина ближче, аж олень у конвульсіях ударив її копитом в чоло і вбив!...

– А смердить від чого, діду?! – не витримав один мисливець.

– А кат його знає, може, лисиця здохла...

– Ні, – кажу, – Григорію, це ви, мисливці, з рибальської перешили. Не так було... Ось, послухай.

Приїхав переселенець на нове місце. Облаштувався. Прийшла зима, пішов ловити рибу. А на річці біля ополон-

ки вже сидить один місцевий. Дивиться приїжджий, а в ополонці кізяк плаває.

– Що це?

– О, це давня історія!... Почалася вона ще в кінці минулого століття. Бачиш, там, над яром, руїни палацу? Так от, у ньому жив дуже багатий чоловік і була у нього донька. Та така красуня! Прийшов час віддавати дочку заміж, довго шукав батько жениха. А вона взяла та й закохалася в пастуха. Розлютився батько, зачинив її у башті, а пастуха прогнав. Але кохання виявилось сильнішим. Пастух чекав її на кризі, вистрибнула донька багатія, упіймав її пастух... Але крига не витримала, провалилася під ними і вони потонули. Отака історія...

– Не зрозумів. А при чому тут кізяк?

– Хто його знає... Мабуть хтось кіньми їхав...

– *Це ще хто у кого вкрав. Я тобі скажу, що мисливських байок та анекдотів більше, ніж рибальських!*

– *Ова! Чому ж так? Впевнений, що рибальських більше!*

– *А давай закладатися! На ящик пива! Ти будеш розказувати рибальські анекдоти, чи байки, чи бувальці, а я – мисливські. Хто перший зіскочить – той програє... Побачиш, мисливських – більше!*

Григорій з усмішкою вирячив на мене свої чорні очі, наперед будучи певним у своїй перемозі. Те, що він оповідає мастак і пам'ятає усіляких придибенцій до лиха, я знав. Але ж і сам був не останнім у цьому ділі.

– Ой, куме, **не вари юшку з тієї риби, яка ще в річці!**
– Протягнув йому руку над столом. – **Закладаймося.** На ящик пива. Місяць і зорі – свідки. Але давай записувати, бо зіб'ємося або забудемо. А коли виникне суперечка – важко буде все згадати.

– Це я до тебе із зошитком ходитиму, як у школу? Ти хочеш, щоб із мене сміялися, **бодай тебе рак урачив!** Ні, куме! Давай кожен з нас записуватиме опісля, сам собі. А потім, як треба буде, – звіримо. Ми ж не брехуни якісь! Коли ми один одного дурили?

– **Добре! Язикатого видно по слову, а рибалку по улову.** – Руки зійшлися, стиснулися, аж хитнули чвертку.

Григорій налив чарки по вінця, підняв обережно, що й не схлюпнув:

– **Ну, щоб не рикошетило!** Починай, куме!

Так почалися наші з кумом змагання. Звичайно, не всі анекдоти та інші придибенції ми знаємо. Є люди по світах, що знають більше. Але ж цікаво було, хто насамкінець поставить на стіл у затишному дворі моєї матері ящик пива!...

І я розпочав...

День перший

Нові українці відпочивали на Мальдівських островах і вирішили влаштувати справжню тропічну рибалку. Взяли яхту напрокат, вийшли в море, закинули вудки... Раптом на швидкості летить до них поліцейський катер. Пришвартувався. Полісмен запитує:

– Чи є у вас ліцензія на ловлю риби?

– Ні. Немає.

– Доведеться вам сплатити штраф.

Тут один кореш усміхається так хитро і каже:

– А ми не ловимо рибу. Ми – «зелені», чистимо дно бухти від усякого залізяччя, – і дістає свою товстезну вудку.

Дивляться полісмени – до жилки прив'язаний великий магніт. Інший підняв вудку – теж магніт. Полісмен покрутив пальцем біля виска і катер відшвартувався.

А братки обступили кореша:

– Ну, ти розумака! Ну, ти мудрагель! Класно придумав – ловити рибу-молот!

Зустрілися два мисливці:

– А я недавно собаку мисливську купив!

– Якої породи?

– Гончак! Я їй «Фас!», а вона мені: «Ти гониш!»

Один карась розповідає іншому:

– Ти не повіриш! Той рибалка, у якого я вчора зірвався з гачка, важив під 300 кіло!

– Слухай, – «дістає» жінка чоловіка, – ти що, на полюванні з нашим Бровком не наговоришся, що вдома цілий день з ним розмовляєш? Він же нічого тобі не відповість!

– Якраз за це я його й поважаю...

Жінка виказує чоловікові:

– До весілля ти мене задаровував. А нині – хоч би квітку яку приніс...

– А ти хоч коли чула, щоб рибалка наживлював гачок після того, як рибку упіймав?

Дзвінок у квартиру:

– Алло! Опанаса можна?

– Ви знаєте... Горе у нас велике... Помер Опанас...

– Не зрозумів – він що, на полювання завтра не піде?...

– Вчора я зловив п'ять сомів і десять щук!

– Я б так не зміг...

– Ловити?

– Брехати!

– Куди це ти, Микито, біжиш?

- За вовком женуся!
- А де ж вовк?
- Та... трохи... відстав...

Сидять два приятелі в ресторані. Один розповідає:

– Учора був на рибалці. Не встиг вудки розмотати, аж на мене прямо пливе осетрина!

– І велика порція? – запитав, проходячи мимо них, офіціант.

Українець, росіянин і грузин після третьої чарки завели мову про полювання.

Українець:

– Восени! В очеретах! На кабана! Ото полю-ваннячко!

Росіянин:

– Єх! Зимой! Да на медведя! Вот зто охота! Грузин:

– Полеванечко! Охота! Разве это удовольствие? Вот я иду, навстречу девушка идет. Мне ахота, ей ахота – вот это ахота!!!



– Слухай, що ти з тим черв'яком так довго возишся? Він у тебе вже здох!

– Е ні, він тільки втратив свідомість. Зараз зроблю штучне дихання, приведу його до тями і хай знову ловить рибу. Нічого придурюватися!

– Микито, знаєш, навіщо на компасі люстерко?

– Навіщо?

– Щоб ти завжди міг бачити того, хто заблукав.

– Не розумію, як можна проводити на рибалці усі вихідні?

– «пиляє» Микиту Ганя.

– «Не розумію, не розумію...» Навіщо говориш про речі, яких не розумієш?!



Один крутелик телефонує іншому:

– Слухай, давай махнемо на сафарі, я знаю де путівки дешеві.

– Скільки?

– Ну, там різні ціни. Полювання з дружиною на лева – п'ятсот доларів... З левом на дружину – всього сотка...

Розмова двох рибалок:

– Ти що, одружився?

– Ага.

– Навіщо?

– Отакої! А хто рибу буде чистити?

Вперше уполював Микита зайця. Записав у хлопців рецепт, як готувати смаженину, та й подався додому. По дорозі сів у лісосмузі «подумати». Лисиця підкралася, схопила зайця і чкурнула через лісосмугу.

– От дурна! Зайця вкрала, а рецепт у мене ж! – сміється Микита.

Їдуть рибалки. На березі сидить дід.

– Діду, тут рибу ловлять?

– Ловлять.

Розмоталися. Зо три години ловили. Тихо.

– Діду, так є тут риба?

– Немає.

– А ви ж казали, що ловлять!

– Та ото, як і ви, ловлять, ловлять, а її немає...

– Полював я недавно в Африці, і там за мною погнався лев... Правда, він послизнувся, і мені вдалося втекти!

– І ти не злякався?

– А на чому ж він тоді, по-твоєму, послизнувся?

Микита раненько-тихенько закинув вудочки і причаївся. Поплавки завмерли. Тихо. Аж раптом з води вискакує великий короп.

– Тихо, телепню! – кричить Микита. – Рибу налякаєш!

– От гава! Купила кілограм ковбаси, а вона така гидка!

– Викинеш?

– Ти що?! Віддам Опанасові на відкриття полювання.

Зима. Біля ополонки сидить Микита з вудочкою, вуха побіліли від морозу, а шапка лежить поруч на кризі. Підходить Опанас:

– Микито! Ти що, здурів?! Шапку надінь, вуха відморозиш, голову простудиш!

– Щас! Вчора випити кликали, а я не почув!

На базарі:

– Ой, ой, хто це в нас, котик чи кішечка?

– А ви що, по вухах не бачите?

– Ні.

– Заець!

Опанас дістає з банки черв'яка, нанизує на гачок, а той до нього:

– Ти тільки не підсікай різко, а то вуха закладає!

Мисливці ідуть з полювання. Микита увесь час на два кроки попереду.

– Микито, куди ти так летиш?

– Поспішаю виконати «супружеський долг»!

– Чекай, твій дім в іншому боці!

– Але я туди вже не донесу!

– Чому у вашому ставку цього року риба не ловиться?

– Бульдозер зруйнував греблю, і вся дика риба повтікала!

– Я тепер полювати лиса з ховрашком ходжу!

– Не зрозумів?

– Даю йому пляшку і пускаю в нору...

– Ну?

– Через двадцять хвилин вони з лисом покурити виходять!

– Микито! Я вчора упіймав коропа – 20 кіло! На вудочку!

– Е-е-е! Опанасе! А я вчора піднімаю вудку, а на гачку старезний срібний ліхтар. А у ньому всередині свічка горить!

– Добре, добре... Короп був – кілограмів 10...

– Роздивився я, Опанасе, а ліхтар – не срібний...

– Ну... 2 кілограми... Точно!

– Та й свічка всередині не горіла...

– Уявляєш, Опанасе, – розказує Микита, – повертаюся я з полювання, двері не замкнені, заходжу, чую – в кімнаті моя з якимось у ліжку бавиться. Так мені прикро стало! Пішов я на кухню, випив пляшку горілки, журився-журився... А потім роздивився – а квартира ж бо не моя!...

У одного рибалки весь час був пристойний улов. Інші ж ніяк не могли хоч би половину того упіймати, що він ловив. Яюсь той рибалка захворів і на його місце сів інший. Але поплавки наче завмерли. Через деякий час із води висунувся

карась і ввічливо поцікавився:

– Будь ласка, скажіть, добродію, а ваш приятель сьогодні не прийде?

Два дружбани виписалися з психлікарні і через деякий час пішли на полювання на качок. Нічого не вполювали, повертаються сердиті.

– Не повезло, – каже один.

– «Не повезло, не повезло!» – передражнює його інший.

– Треба було собак вище підкидати!

– Ганю! – каже Микита. – Давай будемо займатися любов'ю, як риби...

– У воді?!

– Та ні! Мовчки!

Четверо нових українців після полювання сидять біля вогнища. Дружно допивають другий ящик пива.

Один відішов до кущів, тільки розсупонився по малій нужді, аж тут його за паціорку вкусила гадюка. Він мерщій біжить до вогню і щосили кричить:

– Дзвоніть по мобілі лікарю! Гадюка вкусила за це саме місце! Хай каже, – що робити?!

Дозвонилися до лікаря:

– Слухай, тут брата гадюка вкусила... Що робити?!

Лікар відразу ж:

– Треба жгут накласти і висмоктувати з рани кров, потім...

Вимкнув мобілку.

– Що він сказав?! – репетує укушений.

Його дружбан повільно ховає мобілку в кишеню:

– Помреш ти, братан...

– Повертаюся одного разу з полювання, втомлений, але задоволений. Раптом мій пес бере слід! Ще теплий – тільки-но пройшов, красунчик! Великий, відбитки чіткі... Ну, я по сліду! З ванної, через весь коридор, до спальні веде. І хитрить, петляє, заплутує! У шафі відшукав його барліг двотижневий!...

– Скільки вчора зловив?

– Трьох коропчуків. А ти?

– Менше...

– Двох?

– Менше...

– Одного?

– Ще менше...

Летить летюча риба над океаном і думає:

– Як добре, рибалок можна не боятися!

Тим часом з яхти в неї стріляють з рушниць і збивають. Риба падає вниз і кричить:

– Ти, козел, я ж не пташка, окуляри купи!

– Надія, куме, – велика сила...

– Ага. Раз клюне – і цілий день надієшся...

– Марійко, сьогодні якийсь нещасливий день! Нічогісінь-ко не вполював!

– Я так собі і думала.

– Чому це?

– Ти до всього ще й гаманець вдома забув...

– Хлопче, де стільки риби наловив?

– Ідть лісом до озера. Побачите стенд «Ловити рибу заборононо». Від нього берегом наліво йдть до стенду «За ловлю риби штраф 500 гривень». Під ним і ловіть...

– І ти віриш, що твій Опанас був учора на полюванні?! Та він же нічого не приніс!

– Тому й вірю!

– Куме, у тебе завжди риба більша, ніж у мене! – Так у мене ж руки довші!

Зайчиха побачила мисливця і кричить зайченятам:

– Мерщій затуліть вуха! Зараз він промахнеться і знову буде лаятись!

– Микито, а чому риба не співає?

– А ти співатимеш, якщо одну лиш воду питимеш?

– Опанасе, як краще стріляти в зайця: коли він біжить, чи коли він сидить?

– Коли він висить...

На березі річки сидять рибалки – від юнака до діда старого. На другому березі пляж, на який кілька дівчат прийшли позагорати. Наймолодший рибалка змотує вудки:

– Попливу, познайомлюсь.

Трохи старший:

– А я піду пошукаю човен.

Ще старший:

– А мені і звідси добре видно!

Вже геть старший:

– Треба буде – самі припливуть!

Дід:

– Накаркав – уже пливуть!

– Опанасе, оце був на полюванні. Забив козу. Одним пострілом попав у вухо і в задню ратицю!

– Смішно, Микито! Сам подумай, як так могло бути? Що, куля пішла по колу? От брешеш!

– А я вистрілив тієї миті, коли коза задньою ногою чесала собі за вухом!

- Знаєте, хлопці, чому риба не клює?
- Чому?
- Бо у неї клюва немає!

Заблукали чукчі в тайзі. Один каже:

- Стріляй, може, хто відгукнеться!
- Другий стріляє – ніхто не відгукується.
- Стріляй ще!
- Не можу – стріли закінчилися.

Опанас і Микита зварили юшку на березі річки. Є у них дві миски, одна велика, друга маленька. Микита насипає, подає Опанасові маленьку, а собі бере велику. Опанас:

- І тобі не соромно? На твоєму місці я взяв би собі малу миску, а тобі дав би велику.
- Ну! І зрозумій тебе після цього! Ти ж з малої і їси!

Біля мисливського багаття:

- Інколи підпираю паркан і думаю... А інколи просто підпираю паркан... Отаке життя...

Спекотне літо. Двоє риболовів розговорилися на березі.

- У нас ставочок висох. Раків лопатами збирали.
- А у нас ставочок висох, то раків граблями згрібали. Вже варених...

Микита з Опанасом ідуть на полювання. Горілку мають, треба купити закуску.

- Опанасе, ми встигнемо купити 200 грамів ковбаси?
- Ні. Вже пізно.
- А 100 грамів?



- Мій човен – найкращий на землі!
- На землі то він, може, й найкращий, а от на воді...
- Я, хлопці, з рушницею об'їздив усеньку Україну. Де тільки не бував! Багато побачив, по-постріляв...
- Це добре!
- Чому б не добре! Кожен куточок рідного краю знаю!
- Так. Це приємно. Знати в Україні всі місця до йоти...
- І в Йоті був! Я там тиждень жив, на крижня ходив!
- Діду, а як ви так невід плетете?
- Дуже просто...
- Ну, як?

– Беру жменю дірочок і обплітаю їх жилкою...

– Полковнику, а коли ви були лейтенантом, яке у вас було хоббі?

– Полювання і жінки!

– А на кого ви полювали?

– Гм... На жінок!

– Опанасе, чому цілісінький день з вудкою сидиш? Рибки захотілося?

– Так, Марійка оголосила піст!

– Який піст?

– Ну, м'яса немає... Так, маленький пістець...

– Жінко, листи від нашого синочка з Африки про полювання на левів стають дедалі коротшими.

– О Господи, може хижаки вже наполовину з'їли нашого Ваню!

Взяв Опанас свою донечку на риболовлю. Наловив карасів та й каже:

– Ну що, будемо збиратися?... А де ж риба?

– Ти ж казав, татусю, що ловиш рибу виключно для задоволення... Ото я всю рибу випустила назад у річку, щоб ти мав задоволення знову її спіймати.

– Тату! – кричить Василько. – Зайчатину їсти будеш?

– Буду! А де вона?

– Біжімо до дядька Микити, вона до нього в садок майнула!

– Втрете вже повертаюся з риболовлі, – а під ліжком у дружини коханець! – скаржитесь рибалка приятелю.

– То що, більше не поїдеш ловити рибу?

– Оце сказонув! Просто я у ліжка підпиляю ніжки...

Поїхали Василь Іванович і Петька в Африку на полювання. Аж за ними погнався слон. Вилізли на дерево. Слон підбіг і почав хоботом дерево трясти.

– Василь Іванович, може у нього на цьому дереві гніздо?

– Неук ти, Петька! Вони в норах живуть.

Опанас сушить тараню. Повен балкон. Марійка свариться:

– Вже ж від тієї тарані спасу немає! Увесь одяг смердить!

Як ти будеш їсти ту кляту рибу!

– Бідна на розум ти, жінко! Хіба ж тараню їдять? Її нюхають!

– Микито, мій Сірко читає газети!

– Знаю! Мій Бровко мені про це казав.

Сидять три естонці, батько і двоє синів, ловлять рибу. Зо

дві години мовчать. Потім старший син запитує:

– Чому це сьогодні не клює?

Через годину молодший син:

– Мабуть, погода не та.

Через дві години батько:

– Триндите багато, от і не клює!

Мисливець сидів навпроти свого пса і захоплено бурмотів сам до себе:

– Який у мене розумний пес. Підняв зайців. Дістав їх. Дорозу додому знає. Ех! Якби ще він умів розмовляти!

– Обережно! – сказав пес. – Зараз на тебе впаде велика суха гілляка!

Мисливець вирячив очі і завмер. Гілка впала і боляче луснула його по голові.

«І що з того, що я умію розмовляти?» – подумав пес.

Пливе жаба, бачить – карась так ліниво плаває: то одним боком вивернеться, то другим, вистрибне, бульби пускає... Жаба:

– Карась, ти чому тут забавляєшся?

Карась:

– Як чому, рибалок чекаю!

– Що, жити обридло?

– Та ні, просто ми з крокодилем на полюванні – я приманка, а він в очеретах заховався...

– Недавно я був у Африці і винайшов ефективний спосіб полювання на тигрів! Полювати треба вночі – у них в темряві очі світяться. Залишається тільки добре прицілитись проміж очей – і тигр наповал!

– І скільки ж ти їх завалив?

– Жодного. Вони, падлюки, почали ходити парами, і кожен одне око заплющував!

Сидять три браконьєри в корчмі і ліниво пивце попивають. Один:

– Я весною за ніч з невода пару мішків риби виймаю!

Другий:

– Ото ще, з неводом возитися, мокнути... Я динаміту кину і мій човен – риби повен!

Третій пихнув сигаретою:

– Пацани! Дитсадок! Невід, динаміт... Он я дві ночі з електроловом пройшов по водосховищу і маємо Мертве море.

– Марійко, ти, здається не доварила цю зайчатину...

– Все по рецепту. Кіло м'яса треба варити годину. А я взяла півкіла і варила півгодини.

– Микито, клює?

– Слабенько...

– Ну хоч раз клюнуло?

– Ні-і-і...

– Мій тато мисливець. Мама каже, що він такий сильний від того, що харчується дичиною.

– Це ще нічого не значить. Мій тато рибалка, харчується рибою, але плавати досі не вміє.

Радісний Опанас забігає в дім і з порога:

– Марійко, я зловив щуку кілограмів на 20!

– Тихо ти, моя мама відходить!...

Опанас пошепки:

– Теща? Оце поперло!

– Лікарю, тут така проблема... Коли я повертаюся з полювання, дружина завжди з якимось мужчиною. Тільки хочу сваритися, вона каже: «Піди на кухню, попей каву, заспокойся».

– А що ви від мене хочете?

– Я просто хотів дізнатися, чи не забагато я п'ю кави?

Ловить Опанас рибу. Дивиться – поплавок затремтів. «Рано підсікати, хай ковтне», – думає. Поплавок вже підстрибує. «Рано, хай ковтне глибше», – думає. Поплавок потонує, вудка – в дугу. Опанас різко підсікає і тягне вудку на себе. Черв'як вилітає з води і репетує:

– Ти що, заснув? Мене риби ледь не зїли!!!

– Я свого гончака навчив кататися на ковзанах!

– А хіба це не боксер?

– Ні! Він просто ще гальмувати не вміє.

Риболовля по-східному:

– Зухра, кохана, поверни нашу яхту до зграї он тих акул.

Гюльчатай, дорогенька, дістань нашу найбільшу вудку. Лейла, дівчинко моя, тебе призначаю сьогодні головним рибалкою. А ти, Фатіма, провинилася, тож роздягайся – будеш живцем.

– А твій пес, Опанасе, підпускає до себе чужих?

– А то! Бо ж як інакше він їх укусить?

– Уявляєш, приходжу вчора з риболовлі, відкриваю шафу, а там голий мужик стоїть!

– А що тут дивуватися, усі баби – таке стерво! Он і моя жінка...

– Та при чім тут жінка?! Я не жонатий!

Душа соболя потрапляє до раю. Святий Петро запитує:

– Є у тебе заповітне бажання?

– Хочу мати пальто із шкіри багатії пані, чоловік якої мене вполював!

Приїхав американець в Україну, гуляє берегом Дніпра, підходить до рибалки, стоїть довгенько, дивиться на мертвий поплавок. Потім, підбираючи слова, запитує:

– Що... ця... як його... риба не... кусається?

– Ні! Її навіть погладити можна.

– Купи у мене собаку, – каже один мисливець іншому.

– Так він же у тебе нічого не бачить!

– А що, він у тебе вишиватиме?

Кожного дня зранку в магазин заходить такий собі чоловічок і бере ящик горілки. Заходить він у неділю. Продавець:

– Як завжди, ящик горілки?

– Ні, сьогодні три. Ми на риболовлю їдемо.

– Ганю, не буди в мені звіра!

– Ой, не боюся я твого зайця!

Два риболови діляться секретами:

– Слухай, – каже один, – у мене є гарна прикмета. Коли я вранці іду з дому на риболовлю, я дивлюся, як спить дружина: якщо на правом боці, то я закидаю праворуч, зліва – ліворуч, якщо на животі – прямо перед собою.

– А якщо вона спить на спині?

– Ну... в такі дні я рибу не ловлю.

Заблукав мисливець в пустелі, втомився, вибився з сил, ледве повзе. Раптом бачить – глек. Ну, думає, хоч води нап'юся. Відкриває, а звідти – джин:

– Що тобі, повелителю?

– Додому хочу!

Джин бере мисливця за руку:

– Ходімо!

– Я хочу якнайшвидше!

– Ну, тоді біжімо!

– Микито, ходімо увечері по рибу!

– Ні, не піду.

– А що так?

– А мені Ганя вдома пити дозволила.



– Опанасе, що у лісі на полюванні головне?

– Туалетний папір. Особливо у хвойному...

– Микито, ой сон страшний мені приснився!

– Ну?

– Ніби йдемо ми на річку, а я рюкзак впустив і пляшка розбилася!

– Ти що?! Та, що я тобі дав?

– Ні. Та, що я купив.

– Фу! На серці легше стало...

– Опанасе, я ще до нашого весілля, давно, була з Івановим на охоті...

– Що? З Івановим? На охоті! Та він же навіть стріляти не вміє! Він зайця від кабана не відрізняє! Він і в слона промаже! Який з нього мисливець?!

– Ну, не знаю... Але йому завжди «охота»!...

Опанас і Микита повертаються з риболовлі:

– Опанасе, ходімо до мене, вип'ємо!

Пішли. Микита відчиняє двері, йдуть на кухню тихенько, щоб не розбудити Ганю. Раптом Опанас каже:

– Микито, здається, з твоєю Ганею якийсь мужик лежить!

– Тихо!... Не розбуди!... На трьох не вистачить!...

– Який у Панька добрий мисливський пес! Панько лізе за качкою в болото – він нікого до рушниці не підпустить! Навіть Панька не підпустить, поки качку не з'їсть!

– Микито, ти вже годину бродиш під берегом...

– Та, вершу вчора поставив!

– А позначив?

– Та, навпроти неї баби Марини коза паслася...

Завзятий мисливець у дверях корчми зіткнувся з місцевим лікарем:

– Знаєте, шановний, що я сьогодні підстрелив? – Знаю. Я його вже перев'язав.

Опанас пізно повертається з риболовлі і, звісно, не твезий. Ступає обережно, щоб не розбудити Марійку. Темно хоч в око стрель. Раптом наступає на kota. Кіт верещить. Опанас розгубився, а потім схопив котяру і радісно закричав:

– Капосна тварюка! Де ти вештаєшся?! Я ж тебе від ранку по всіх усядах шукаю!

Чоловік продає мисливського пса.

– А як він на полюванні? – запитує покупець.

– Прекрасно! Я ж його не вперше продаю.

П'яний Опанас сидить на березі річки з вудкою. Під'їжджає джип, з нього виходять троє крутих мисливців, один запитує:

– Братан, де брід?

– Прямо, ось тутечки... – махає рукою Опанас, похитую-

чись.

Джип котиться з берега і зникає під водою. Виринають мисливці, мерщій до Опанаса:

– П'яндига! Ти навіщо сказав, що тут брід?!

– Хлопці, та тут тільки-но качки по груди пройшли!

– Дядьку, ви солдат? – запитує Василько.

– Ні.

– То, може, мисливець?

– Ні! А що таке?

– Та... мама каже, що з вас порох сиплеться.

Біля ставка рибалка до рибалки:

– Микито, чому синець під оком?

– А... хай не лізуть!

Лікар взяв відпустку на тиждень і поїхав на полювання. Повертається в лікарню розчарований.

– Так нікого й не вбив! – говорить медсестрі.

– Так-так... – киває та. – Для цього вам краще було б залишитися в лікарні.

Хлопці повернулися з риболовлі. Дід їх запитує:

– Ну як, наловили?

– Не знаємо, ще рюкзак не перевіряли!

– ...І тоді я кинувся на вовка і одним ударом ножа відсік йому хвіст!

– А чому не голову?

– На той час голову вже відтяв хтось інший...

– Микито! А ти знову нічого не впіймав! – ущипливо під'южує другана Опанас.

– Е-е-е, Опанасе! У цьому році навіть найбільші брехуни нічого не впіймали!

Чукча і геолог пішли на ведмедя. Дійшли до барлогу. Чукча взяв довгу палицю і штурхнув у кучугуру. Ведмідь заревів і кинувся на мисливців. Чукча припустив, геолог за ним, а ведмідь вже майже на п'яти наступає. Тут геолог згадав про рушницю, зірвав її з плеча, розвернувся і з одного пострілу поклав ведмедя.

Чукча підійшов, похитав головою і сказав невдоволено:

– Поганий з тебе мисливець! Навіщо ти убив ведмедя? Треба було до юрти добігти, а потім убивати! Хто його тепер тягнутиме?

Чоловік приходять з роботи. На столі записка:

«Любий! Я у подруги. Вечеря на плиті. Вудочки на балконі. Якщо шука буде дорожчою від п'яти гривень – купи карасиків».

– Чуєш, Микито, от як вийду я на вовка, сам, один... Жажну з одного ствола – осічка! Жажну з другого ствола – осічка!... Що робити?

– Кидай рушницю, Опанасе, сідай бігом на землю і скидай штани...

– Не зрозумів...

– І мокрими штанами вовка по морді, по морді!

– Якими мокрими?

– На той час вони вже будуть мокрі...

– Чуєш, Микито, я вчора свою Марійку брав із собою на рибалку.

– Ну і?

– Ніхто не клюнув...

Опанас повертається з полювання. Назустріч Петро.

– Опанасе, скільки зайців убив?

– Сім!

– Так... У день можна ж лише одного...

– Так це ж за дванадцять років!

Приходить Микита додому. П'яний. Кричить з порога:

– Ганю! Смаж рибу!

Ганя тихенько йому:

– Микито, риба вся...

– Смаж всю!

Марійка рахує скільки їй накує зозуля.

– Ой, Опанасе, вона мені накувала ще цілих 30 літ!

Опанас дістає рушницю.

– Де ця птаха?!

Дружина запитує у чоловіка:

– А що таке ситуація?

– Уяви собі: ти приходиш додому, а я в ліжку з коханкою.

Це – ситуація.

Дружина:

– А якщо ти приходиш з риболовлі, а у мене коханець?

– Чекай, люба! Це вже не ситуація, а проституція!

– Тату, ти боїшся вовка?

– Таке скажеш!

– А ведмедя?

– У мене ж є рушниця!

– А-а-а... Ти тільки маму боїшся!

Микита і Опанас допили другу пляшку – бо не ловиться.

– А у мене дача – три поверхи! – хвалиться Микита.

– А у мене – крута машина! – не відстає Опанас.

– А я – енергетичний вампір! – добиває приятеля Микита.

– Круто! – погоджується Опанас, наливає з третьої пляш-

ки і вдумливо запитує: – А це як?

– А я до сусідового лічильника підключився!

Лікар, виїжджаючи до хворих, завжди брав із собою рушницю. Його запитали:

– Хіба вам для ваших хворих потрібна рушниця?

– Ні, ні! Вони й так помирають!

– Понеділок! 13-те! І ти зібрався на рибалку! – заходиться Марійка.

– Може хоч сьогодні тій рибі не пощастить... – філософськи розмірковує Опанас.

– Микито, мені треба на зиму хутро!

– Ганю, це неможливо!

– Якщо ти не добудеш мені на зиму хутро, я простуджусь, матиму запалення легень і помру. А вартість похорону нині більша, аніж вартість хутра.

– Та воно так... Але похорон раз і назавжди...

Микита морозного зимового ранку вийшов половити рибу. Б'є ломом ополонку, аж чує голос:

– Тут риби немає!

Він відійшов трохи далі і знов б'є ополонку. Знову голос:

– Ну, немає тут риби! Не-ма-є!

– А ти хто такий? – піднімає голову Микита.

– Директор стадіону!

Опанас повернувся з полювання п'яний як чіп. Натиснув дзвінок. Марійка:

– Хто там?

– Колода!

Вона швиденько відчиняє, Опанас падає через поріг:

– А тепер – пиляй!

– Опанасе, як сьогодні водичка?

– Прекрасна! – відповідає Опанас, нанизуючи черв'яка. – Риба ніяк не хоче з неї вилазити!

Біля багаття:

– Як у мене боліли ноги в 43-му!... А купив 45-й – як на світ народився!

Опанас ловить рибу. Зима. Холодно. Не ловиться. Наливає Опанас собі чарку. Тільки зібрався випити, аж клюнуло. Він однією рукою тримає чарку, другою підсікає. Над ополонкою вискакує карась, зривається з крючка, падає в чарку, б'є хвостом, підскакує і плюхається знову в ополонку. Опанас спльовує, випиває і... починається такий кльов, що держись. Риба всяка і немаленька! Ледве встигає Опанас витягати. А за спиною у відрі:

– Ну й жучара карась! Казав – наливають, казав – відпус-

кають!...

Повертається Микита з Бровком із полювання добряче «загепаний». Ганя свариться.

– Бровко, – каже Микита, – скільки я пива випив?

– Гав, гав!

– Бачиш, всього два бокали, Бровко не обманює!

Наступного разу Ганя сама запитує:

– Бровко, скільки Микита пива випив?

– Гав, гав!

– А горілки?

– У-у-у-у-у! – завив Бровко.

– У твій невід знову нічого не попалося?

– Та воно попалося! Але ж не будемо ми водолаза їсти!

– Опанасе, багато дичини цього року?

– Ой багато! І качки, і зайці...

– Ну, так...

– Але ж дорого!

Сидить чукча, ловить рибу. Поруч впливає американський підводний човен.

– Хелло, містер! Ви не бачили, куди попливла російська субмарина?

Чукча показав пальцем.

– Норд-вест! – командує американець.

За півгодини спливає російський підводний човен.

– Товаришу, чи не бачив, куди попливло американське судно?

– Норд-вест! – радісно кричить чукча.

– Ти не мороч голову! Краще пальцем покажи!

Майор:

– Полковник так довго цілився, що заєць сам застрелився...

– Ось, почитай, Ганю про риб, – каже Микита. – Може навчишся у них мовчати.

– Рідненький! Може б ти повчився у них пити тільки воду?

– Микито, твій пес вкрав мої черевики!

– Здурів, Опанасе? Мій Бровко ніколи взутий не приходив!

– А чому у вас є тільки риба, запечена в тісті?

– А тому, що немає кому її чистити!



– Був я на полюванні в Африці. Одного разу заночував просто неба. Аж тут до мене підкрався лев, та так близько, що я відчув його дихання на своїй шиї!

– І що?

– Підняв комір...

Ранок. Тиша. На березі річки сидять три рибалки. До одного підпливає жаба і пошепки запитує:

– Клює?

Той (пошепки):

– Ні...

Вона до другого пливе:

– Клює?

– Ні...

До третього:

– Клює?

Він:

– Т-с-с... Клює...

Жаба шумно підстрибує, відкидається на спину і репетує:

– А мені пофіг! Я тут плаваю!

Біля вогнища.

– Єдиний наказ, який я готовий виконати в будь-який час дня і ночі без відмовок, це – «спи».

Василько приходить до школи. Губи розпухли, нижня аж репнула.

– Що сталося? – запитує вчителька.

– Та... Вчора з татом на риболовлю ходили... З човна ловили... А мені на губу оса сіла...

– Це вона так тебе вкусила?

– Ні. Не встигла. Тато її веслом убив!

Прийшов Опанас із полювання. З порожнім заплічником і до того ж п'яний. Марійка так до нього присікалась, що загнала на дерево. Він звідти кричить:

– Ти ж знала, який я буваю сердитий! Навіщо було за мене заміж виходити?!

Ранесенько чоловік вийшов на риболовлю. А на вулиці така віхола-хурделиця – світу Божого не видко. Повернувся додому. Тихенько роздягнувся – і в ліжку до жінки під теплий бочок. Жінка спросоння запитує:

– Ну що, прийшов?

– Прийшов.

– А мій пентюх рибу ловити поперся!

Полювали Опанас і Микита. Розійшлися. Зустрілися.

– Ну, що вполював?

– Нічого.

– У мене теж така історія.

– Давай гайнемо на болото, хоч куличків устрелимо.

– А дорогу знаєш?

– Зараз розпитаємо. Бабцю, як на болото пройти?

– Підете цією стежкою до села. Біля крамниці звернете...

– Годі, годі! Нам би тільки до крамниці дійти...

Сидить Микита на березі, голим задом поблискує. Вудки відклав, штани у воді квасить і примовляє:

– Нікому не можна вірити! Ну, нікому! Навіть самому собі! Ну, не стримався!

– Що так, Микито? – озивається з-під вербички Опанас.

– Та я ж тільки ухнути хотів...

– Опанасе! Пішов я учора на полювання, а рушницю вдома забув!

– Ну? А далі?

– Згадав я про ту рушницю, коли Ганнусі зайця приніс!

Поїхав новий українець до Єгипту. Сидить на березі Нілу і ловить рибу. Спека страшна. Нічого не ловиться. Раптом

впливає крокодил і шамкає:

– Спека?

– Ага...

– Піт очі заливає?

– Угу...

– Може скупаєшся?

– Марійко, як же буває щастить! З першого пострілу качку підстрелив!

– Чудово!

– Було би чудово, якби не кляте пір'я! І саме полетіло, і м'ясо за собою понесло...

Опанас ловить рибу. Ключе. Він підсікає. Тягне вудку. Перед ним виринає кобила з гачком в губі. Опанас оторопіло:

– Кобило! Ти що?!

Кобила:

– Дійсно! Що це я?

Біля вогнища:

– Люблю я синові співати колискові, – розказує Микита.
– Години до третьої можу співати... А то співаємо разом з Опанасом і Петром, утрюх...

– У вас підвищений тиск, – каже лікар Микиті.

– Це наслідки риболовлі...

– Що ви таке кажете? Рибна ловля, навпаки, заспокоює...

– Та я ловлю рибу в забороненому місці...

– Нині піст, – каже священник Гані, – не можна їсти ні риби, ні м'яса. І з чоловіком бути не можна...

– З моїм можна! – сміється Ганя. – Він у мене ні риба ні м'ясо.

Марійка:

– Оце ти потратив суботу й неділю, щоб зловити п'ять карасиків?!

Опанас:

– Люба, невже ти думаєш, що задоволення вимірюється кілограмами?

«Ех! Сюди б зо дві гармати!» – подумав генерал, після того, як промазав по зайцю з гранатомета.

В літаку пілот показує штурману:

– Ондечки, внизу, на березі річки, село, в якому я народився. Малим я вудив рибу, дивився на небо і мріяв стати пілотом...

– Твоя мрія збулася. А зараз про що мрієш?

– Сидіти на березі і вудити рибу...

Літо. Дачі. Дівчина приводить до місцевого ветеринара

пса, якого пом'яв ведмідь. Той зробив усе необхідне:

– З вас 100 доларів!

– Що-о? Тільки й знаєте влітку по три шкури дерти з дачників! Цікаво, що ви взимку робите, коли нас немає?

– Ведмедів розводимо.

Діалог на базарі:

– Риба свіжа?

– Звичайно!

– А чому така крива?

– На повороті зловили...

Два ведмеді натрапили на хатину лісника.

Зайшли. На підлозі побачили ведмежу шкуру.

– Що це? – запитав один.

Другий поглянув на шкуру, затремтів і закричав: – Тікаймо! Це моя теща!

Одна щука запитує іншу:

– А ти яких бичків любиш – у маслі чи в томаті?

– У маслі.

– Тоді попливли до автобази!

– Микито, можна брати мого Василька на полювання. Він вже навчився стріляти, з десяти метрів у муху на стіні вціляє!

– Ага! Я бачив! Муху малює на всю стіну.

– Чому риби німі?

– А ти засунь голову у воду і поспробуй що-небудь сказати.

– Микито, розкажи, як ти ведмедичю завалив!

– Як завжди: квіти, шампанське, легенька музичка...

– Слухай, Опанасе, чому жінки кажуть, що йдуть скуплятися, а самі нічого не купують?

– А чому ми кажемо, що йдемо на риболовлю, а самі нічого не приносимо?

Мисливець в ресторані.

– Хотілося б дичини. Наприклад, чи є у вас дика качка?

– Немає. Але для вас можемо розізнати домашню.

Світанок. Батько з сином ловлять рибу. Не клює. Батько каже:

– Синку, там мама нам тісто давала, діставай, спробуємо ловити на тісто.

– Тату, а я з'їв тісто...

– З'їв то й з'їв, на здоров'я.

Через деякий час батько знову:

– Синку, там мама нам бутерброди з сиром давала, діставай, спробуємо на хліб ловити.

– Тату, я з'їв бутерброди...

– З'їв то й з'їв, на здоров'я.

Сидять далі. Вже під обід батько встає, потягується:

– Ну що, синку, доїдай черв'ячки, та ходімо додому...

– Микито, а якщо ти вийдеш на ведмедя?

– Жажну з правого ствола!

– А раптом осічка?

– Жажну з лівого!

– А як знову осічка?

– Бігом залізу на дерево...

– А нема дерева!

– Опанасе, ти чий товариш, мій чи ведмедя?...

– Марійко, – дзвонить Опанас, – я на тиждень поїду з хлопцями на риболовлю. Кинь мені в рюкзак закидушки, снасті, запасні жилки, крючки. І не забудь мою рибальську шапочку!

Поїхав. За тиждень повертається. Марійка до нього:

– Як відпочив? Багато наловили?

– Класно відпочили! Тільки ти забула покласти мою шапочку!

– Як забула? Я її в рюкзак на закидушки поклала...

Біля вогнища:

– Микито, які тобі жінки подобаються, ті, що багато гово-

рять, чи навпаки? – А хіба буває «навпаки»?

Сидять рибалки біля казана з юшкою.

– Коли я помру, я хотів би лежати біля свого діда...

– А я хотів би лежати у мавзолеї поруч з Пироговим...



– А я хочу лежати біля Оксани. Тієї, що з двадцять шостої квартири...

– Так вона ж жива!

– А я хіба помер?

– Микито, що з тобою, друже? Погано виглядаєш!

– Ет!... Вчора після полювання недоперепив!

– Не зрозумів?

– Ну... випив більше, ніж міг, але менше, ніж хотів...

Приходить Микита з риболовлі. Як завжди п'яний. Ганя веде його до вікна, показує:

– Бачиш, он лікєро-горілчаній завод. Він величезний. Ти не можеш з ним тягатися. Вони завжди будуть виробляти горілку швидше, аніж ти п'єш!

– Нєхай! – каже Микита. – Але вони у мене покрутяться! Я їх примушу працювати і вдєнь, і вночі!

Біля вогнища:

– У Панька небезпечна тенденція – пити наодинці!

– Як мені надокучило жити у цьому стоячому смердючому ставку! – пожалівся карась окуневі.

– А ти оцей гачок бачиш?

– Ну?

– Хапай і попадєш... в пахучу сметану!

Біля вогнища:

– Опанасє, хто по-твоєму – дурєнь?

– Це той, хто висловлюєтєся так, що інший його не може зрозуміти. Зрозумів?

– Ні...

– Як порибалив?

– Прекрасно. Упіймав шуку кілограмів на п'ять.

– Юшки наварив, мабуть, щє й засолив?

– Та ні! Відпустив у річку. Все одно не повірять...

Випив Микита, поклав голову на плече Опанасові, говорить тихо, мов струмок дзюркоче:

– Прийшов якимось пізно з полювання, а біля дверей мої капці стоять. Так сумно мені стало. Дивлюся на них і думаю: «Так ось як ти, Ганю, наше майно поділила...»

– Микито, принеси мені з риболовлі форель! – просить Ганя. – А як не буде в магазині форелі, купиш коропа.

Біля вогнища:

– Я убив п'ятеро зайців. Один ось лежить, а четверо втекли...

Микита приходить увечері додому з рибної ловлі. На столі записка від Гані: «Рідненький, я у сусідки. Буду пізно. На вечерю – смажені карасі. Вудочки – в коридорі».

– Марійко, завтра йдемо з хлопцями на полювання і я прийду п'яним!

– Не п'яним, а випивши!

– Все, все, випивши.

– Не все-все випивши, а трохи напідпитку!

Карасі вели в ставку археологічні розкопки, знайшли іржавий чайник і обговорюють знахідку:

– Важко жилося нашим предкам! Які монстри на них по-

лювали!

Стоїть Опанас в сосняку і кричить:

– Л-ю-ю-ди! Допоможіть! Порятуйте!

Іде Микита і так з усмішечкою:

– Що, брате, в трьох соснах заблукав?

– Та ні... В капкан попався!...

– Опанасе, а це правда, що риба корисна для мозку?

– А особливо, Микито, корисна рибна ловля – для роз-
витку уяви.

Доктор Ватсон і Шерлок Холмс вийшли на ранкову про-
гулянку. Ватсон запитує:

– Чуєте, як виє собака Баскервілів?

– Ні, згідно дедуктивного методу, це виє сер Генрі. Йому
знову на сніданок подали вівсянку!

Микита і Опанас кілька днів плавали, шукаючи рибне міс-
це. Нарешті їм пощастило. Наловили. Повернулися до бере-
га, здали човен, Микита запитує:

– Ти місце запам'ятав?

– А я його позначив. Я на дні човна хрестик намалював.

– Ну й намудрував! Завтра нам видадуть іншого човна!

Тундра. Північне сяйво. Два чукчі тягнуть нарти. На нар-

тах сидять собаки, виють, стріляють з рушниць. Один чукча – іншому:

– Це ти придумав – собакам горілки дати...

– Як учора?

– Ключула величезна щука! Але зірвалася...

– У мене теж зірвалася. Ще більша, ніж у тебе!

У великий мороз два мисливці зустріли в лісі відомого депутата з рушницею. Звернули увагу, що він без рукавиць.

– І як він не відморозить руки?

– Не переймайся, його рукам завжди тепло, він тримає їх у наших кишнях!

– Васильку, чому ти запізнився на уроки?

– Та... я хотів піти на рибалку, але тато мені не дозволив.

– Він тобі пояснив, чому ти повинен іти до школи, а не на риболовлю?

– Так, він сказав, що черв'яків на двох не вистачить...

– Ганю, якщо я загину під час полювання на вовків, ти зможеш сказати, що твій чоловік не був боягузом!

– Ой, Микито, зате я дуже боюсь! Мені так не личить жалоба...

Хлопець телефонує дівчині:

– Алло, це ти, моя рибко?

– Ні! – відповідає татусь. – Це господар ставка.

Микита повертається з полювання: на боці – гуска, на плечі – рушниця. А сам увесь пошкрябаний, на лобі гуля.

Опанас запитує:

– Ти звідки?

– З полювання!

– Що, гуска така вже дика?

– Та ні, гуска якраз не дика. Господар гуски дикуватий...

Сидять рибалки в човні. Повз них пропливає зграя терпугів. Один терпуг виринає і запитує:

– Хлопці, а де південь?

Рибалки підхопилися, показують руками:

– Туди!

– Дякую! – чемно каже терпуг.

Терпуги попливли, рибалки сидять. Через деякий час пливе один терпуг і запитує:

– Не бачили, куди зграя терпужків попливла?

– Туди! – один з рибалок показує в інший бік.

– Дякую! – і поплив.

– Навіщо ти йому не туди показав? – запитує другий рибалка.

– Ти його бачив?

– А що?

– Він же без ручки! Не допливе...

Сидять три мисливці біля вогнища, випивають, байки травлять. Один:

– Іду вчора мимо кущів. Чую: «Ням-хрум-шу-жу-зю...» Я – бабах! Підхожу – лисиця!

– А я, – каже другий, – іду і чую: «Ням-ням-хрум-хрум-шу-шу-зю-зю-жом-жом...» Я – бабах! Підхожу – кабан!

– То все дурниці! – каже третій. – Іду мимо кущів і чую: «Ням-хрум-шу-жу-зю-ням-ням-хрум-хрум-шу-шу-зю-зю-жом-жом-ням-ням-хрум-хрум-шу-шу-зю-зю-жом-жом...» Про що це я?

– Що таке рибальське щастя?

– Ну... це коли упадеш у річку без вудочки і випірнеш з рибиною в руках!

– А нещастя?

– Це... коли випірне лише рибина...

– Я одного разу врятував тигреня від лісової пожежі. Так через кілька років дорослий тигр мене з річки виловив і на беріг відніс. Упізнав свого рятівника!

– А я одного разу ведмежаті з лапи гостру тріску вийняв. А через кілька років дорослий ведмідь так тріснув мене лапицею! П'ять місяців в гіпсі пролежав...

– Як же це?

– А то просто зовсім інший ведмідь був...

– Добре клює в цьому озері?

– Клює? Та я, коли черв'яка насаджую, за дерево ховаюся, щоб риби мене не розірвали!

– Дядьку, здрастуйте!

– Здоров.

– Ви мене не впізнали.

– Ні.

– Та ж це ви у нас минулого року курку підстрелили!

– Я ж вам за неї як за качку заплатив!

– Казала мама: нехай би той мисливець ще прийшов та підстрелив качку – може, як за гуску, заплатить...

Ще «нормальний» рибалка запитує у вже «клюкнутого» рибалки:

– Скажіть, будь ласка, котра година?

– Пішов ти нафіг!

– А що це ви мені «тикаєте»?!

– Опанасе, кожного разу коли я повертаюся пізно з полювання, йду крадучись, мов кішак, стараюся не забряжчати, не кашлянути, роблю все, щоб не розбудити Ганю, а вона все одно прокидається, і потім не маю спокою до ранку!

– Не так ти робиш! Я ж приходжу так, як іти, пізно. Скрізь включаю світло, вмикаю музичку, довго миюся, фиркаю, а

потім штовхаю Марійку в бік і кричу на вухо: «Давай, жіночко, зо три рази!» Уявляєш, очей не відкриває!

Захотіли риби у водоймі вибрати президента. Зареєстрували трьох кандидатів: щуку, ляща і карася. В передвиборній боротьбі шука з'їла всіх опонентів і виборців, та й вирішила: «Піду я балотуватися в сусіднє озеро».

Два студенти-агротехніки пішли на полювання. Розійшлися в різні боки і полювали кожен собі. Раптом один з них помітив, що куц хитнувся, вистрілив і... поранив свого напарника. Підняв товариша на плечі і як міг швидко приніс до найближчого селища в лікарню... Через деякий час із операційної до нього вийшов лікар.

– Лікарю, він будет жити?

– Думаю, у нього було би більше шансів, якби ви його не оббілували...

Маєток Баскервілів. Сутінки. У залі при свічках сидить сер Баскервіль. Раптом за вікном тишу розтинає жакливе виття.

– Беррімор, що це за виття?

– Це собака Баскервілів, сер.

Через деякий час:

– Беррімор, а що це за несамовитий вереск за вікном?

– Це кішка Баскервілів, сер.

Через деякий час:

– А що це за зловісна крижана тиша?

– Це риба Баскервілів, сер.

Якось відійшов Опанас від товаришів у лісі, аж чує – кущі тріщать, бачить – суне величезний ведмідь. Сховався мерщій за дерево. А ведмідь стогне:

– Ой! Погано мені!

Порівнявся з тим деревом, де Опанас причаївся, і знову:

– О-ой-йо-йой! Як же мені погано!

Опанас вискочив позаду ведмедя та як влупить його прикладом по довбешці! А ведмідь:

– Ой матінко! І з кожним днем все гірше!

На виставці електроніки японці демонструють робота, який відповідає на всі запитання. Один британець скептично усміхається:

– Перевіримо! Що зараз робить мій батько?

Робот помигав вогниками і видає відповідь:

– Ваш батько ловить рибу на березі Темзи.

Британець регоче:

– Бреше! Я так і знав! Ось телеграма від секретаря мого батька. Дивіться: «Лорд Вудсон передає вітання з Венеції».

Японці забігали, перешіптуються. Потім до британця:

– Робот не може помилятися. Давайте ще раз поспробуємо.

Британець повторює питання:

– Що зараз поробляє мій тато?

Знову мигають вогники, і робот видає відповідь:

– Лорд Вудсон дійсно знаходиться у Венеції, а ваш татусь сидить з вудкою на березі Темзи. До речі, він за цілий день нічого не зловив...



– Хочу хом'яка.

– Його треба доглядати, прибирати, годувати, міняти воду, гратися з ним.

– Тоді я хочу бути хом'яком!

Прийшов Опанас із рибалки і жаліється Марійці:

– От скупі люди! Домовилися: хто перший рибу упіймає, той біжить за пляшкою, а хто другий – той за закускою. І що ти думаєш? Дивлюся, у Микити поплавок танцює, тоне, а він і вусом не веде! У Никодима аж вудочка гнеться, а він на неї ногою наступив і курить! От скупі ж!

– А у тебе клювало? – цікавиться Марійка.

– Еге! Дурня знайшла! Я взагалі без наживки закинув.

– *Квит!* – підвівся кум Григорій. – *Вже он перші півні за-
співали.*

*Спати не хотілося. Ще хвилин тридцять, і я вирушав би
до ставка.*

– *Я господар, ти гість, – попробував було затримати ку-
ма, – на правах господаря...*

– *Гість, як риба, – свіжим залишається недовго, – про-
стягнув мені руку Григорій. – Завтра продовжимо... Тобто
вже сьогодні, увечері...*



День другий

Я кинув до літньої кухні подовжувач, причепив над столом у дворі добру лампу і в'язав до вудок новенькі гачки. На небі вже й зорі висіялись, а кума Григорія все не було. Раптом у городі почулось якесь шаркання, загавкав Салтисон – матусин дворовий песик-товстун.

– Хто там? – відірвався я від роботи.

– Та я ж, я! – вийшов на світло кум. – Запитуєш, репетуєш! Добрий рибалка по кльову має знати, що рибу коропом звати!

– Про ведмедя думка, а він назустріч... А чому ж це ти городами ходиш?

– Та ж... Марина! Чекав, поки виговориться і піде спати. А потім, щоб швидше, через город...

– То ходи до столу, – я вже ніс із кухні пляшку і закуску.

Григорій сів, роздивився гачки, взяв у руку коробочку, в якій зберігався усілякий рибальський дріб'язок. Карась на кришечці хитро примружив око.

– У намальованій риби завжди одне око, – мигнув йому Грицько.

– Ну що, записав нашу бесіду? – зиркнув я на кума.

– Запишу... У мене пам'ять – ого-го-го! Хочеш, переповім усе вчорашнє до словечка?

– Не хочу! Навіщо товкти воду в ступі, сьогодні буде інше,

повторюватись не будемо – не цікаво. Ти готовий?

– Е-е-е, куме, давай по чарці, а потім...

За першою швидко пішла й друга. Кум їв, аж упрів, я теж не відставав, бо зголодався, його чекаючи.

– А ти пива купив? – запитав Гриць.

– Ні. Раненько ж до ставка, голова болітиме...

– Ах! Так пива хочеться!! **Пиво – найгеніальніший винахід людства! Колесо теж не остання штука. Але уяви собі колесо з... рибою. А ще ж бувають дні, коли слово «Пиво» вранці звучить з великої букви... Запам'ятай, горілки треба пити багато, а пиво – часто.**

– Ага, питимеш часто – матимеш барило, що ніг своїх не видітимеш!

Григорій підхопив пляшку, примружив око, націлився в келишок.

– Ти як на полюванні око прикрив.

– Атож. Взагалі, **праве око не любить лівого, тому між ними виріс ніс...** – патякав Григорій, наливаючи. – Ну, – задер руку з келишком, – **щоб завжди була охота!...**

– Григорію, оце ти прислів'я та примовки нанизуєш... Між іншим, влучно тулиш до розмови. А давай, я рибальське прислів'я, а ти – мисливське. Хто зіскочить.

– А давай! Ну!

– Рибу везеш – рибу гризеш.

– Зайця бубоном не виманиш.

– Риба клює в того, хто чекає.

– Інколи тільки коли ти промазав розумієш, як ти «попав»...

– Якщо тобі приспичило тупнути ногою, не роби цього на кризі.

– Вовка боятися – від зайця втікати.

– Ти рибі не потрібен, риба тебе не шукатиме – шукай рибу сам!

– Нещастя лисиці в її власній шкурі.

– Якби у риби було стільки таємниць, як у людей, вона б не була німою.

– Якщо у вашого пса великі кістяні вуха, то це не пес, а... козел.

– Верша насміялася з болота, аж і сама в болото попала.

– Якщо вовк з'їв вашого ворога, це ще не значить, що він став вашим другом!

– З дешевої риби і юшка дешева; дорога рибка – добра юшка.

– Чим пес старіший, тим хвіст твердіший.

– Змилювався Бог над раком, та ззаду очі дав.

– Старого лиса тяжко зловити.

– На те шука в морі, щоб карась не дрімав.

– Полоханий заєць і пенька боїться.

– Дали бабі рибки, стала баба дибки.

– Не тоді хортів годувати, як на влови їхать.

– Пошли дурня по раки, а він жаб налапає. – Собака жайворонка ловив, та й господаря загубив.

– Ні риба ні м'ясо, і в раки не годиться.

– Утікав перед вовком, а впав на ведмедя.

– Плюнь на раки – вершу видно.

– Не штука вбити крука, аби живого злапати.

– Мовчи язичку, будеш їсти плотвичку.

– Лучив корову, а попав ворону.

– На безриб'ї і рак риба.

– Коли на ведмедя мала гілка впаде, то він бурчить, а як велика, то мовчить.

– Хоч не рибно, але юшно.

– Вовк старий не лізе до ями.

– В мене так: хоч рак, та на тарілці.

– Битому собаці кия не показуй.

– У кого чорний усок, тому риби шматок; в кого сива борода, тому юшки шкода.

– Спить, як полоханий заєць.

– То чудо, кум, а не рак: одного рака повна торба й клешня висить!

– Куди б лис не вліз, скрізь увіє.

– Казав окунь карасю: не поспішай, бо встигнеш!

– Любиш охоту – ходи по болоту!

– І дощ не злякає, як рибалочка чекає!

– Поки зайця заб'ють – вола з'їдять!

– Мій карасик за твою щуку більший – у кожного своя мірка.

– Бажання мисливця і ведмедя не збігаються.

– Дай, Боже, пити, та не впиватися, а з риболовлі з рибою повертатися!

– Чим більший звір, тим більше на нього мисливців.

– Наперед невода рибу не лови.

– Коли мисливець повертає з лісу і несе гриби, не питай, чи вдалим було полювання.

– Спасибі за рибу, а за раки нема дяки.

– Як малий у зайця хвіст, більше не прибуде; як дунив нас хитрий лис, так дурити буде!

– Пошли, Боже, карася і линка, щоб не сварилася жінка!

– Добрий пес і поганого мисливця умілим зробить.

– Добре, куме, ось тобі загадка: Сидить баба на ізу, розвернула ковизу: лізьте раки-четвертаки – на базар повезу. Що то є?

– Верша! Аж тепер і тобі загадка: Чортове пір'я і м'ясо занесло. Що то?

– То, куме, качка полетіла собі над озеро після твого невдалого пострілу! Але не ображайся, я тобі вірша подарую, «Мисливський романс» називається:

Цей недоспіваний романс
Про лісникову теплу хату,
Куди приніс замерзлу Вас,
Щоб від морозу врятувати.

Я пам'ятаю дивну ніч,

Як ми у лісі заблукали.
І лісникову теплу піч,
Що нас до ранку колисала.

Тоді я з Вами був на «ти»,
Я Вас закохано голубив.
У двері дерлися чорти,
Вовки і тигри шаблезубі...

А ми – в хатинці лісника!
І нас ті жахи не лякали.
Ваш теплий бік... моя рука...
В ту ніч ми спали і не спали...

Цей недоспіваний романс
У кольорах щоночі сниться.
До скону днів кохаю Вас,
Моя улюблена... рушниця!

– А я тобі, куме, віршем і віддячу. Рибальським, про юшку:

Дід Охрім до столу сів:
– От би, юшечки поїв!

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.